

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 9 rozhodl samosoudkyní Mgr. Denisou Durdíkovou v hlavním líčení konaném dne 12. prosince 2012 v Praze

t a k t o :

Obžalovaný

Ing. K. B.,

nar. XX.XX.XXXX v P., doručovací adresa P.

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š ť u j e

obžaloby státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 9, sp. zn. 1 ZT 102/2012 ze dne 4.6.2012 pro jednání právně kvalifikované jako přečin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím,

ž e

v průběhu doby výkonu funkcí v dozorčí radě spol. D. p. hl. m. P. a.s., se sídlem P., IČ 00000000, zamlčel podstatnou skutečnost týkající se překážky, která bránila ve výkonu těchto jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady této společnosti, které vykonával v období od

14.3.2007 do 4.8.2011, když zamlčel valné hromadě spol. D. p. hl. m. P. a.s. tu podstatnou skutečnost, že na spol. P. P. a.s. se sídlem P., IČ 0000000, ve které vykonával v době od 1.5.2005 dosud funkci člena dozorčí rady, byl na základě usnesení Městského soudu v Praze, sp. zn.: MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008 prohlášen s účinkem od 5.12.2008 konkurs na majetek této společnosti, čímž nastala dle § 38l odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník, výše uvedená překážka ve výkonu jeho funkcí člena a předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s., neboť členem statutárního orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs a zamlčením výše uvedené překážky nemohla valná hromada spol. D. p. hl. m. P. a.s. obviněného v zákonné tříměsíční lhůtě z vykonávané funkce odvolat nebo potvrdit jeho volbu dle § 36l odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. a jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s. tak dle § 38l odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb. zanikla uplynutím této tříměsíční lhůty od vzniku výše uvedené překážky, tedy zanikla ke dni 5.3.2009, kdy obviněný od této doby pobíral do konce období výkonu jeho funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s., tedy do 4.8.2011, z důvodu zamlčení výše uvedené podstatné skutečnosti neoprávněně mzdu a odměny související s výkonem funkce předsedy dozorčí rady spol. D. p. hl. m. P. a.s., čímž neoprávněně získal částku nejméně ve výši 289.391,- Kč, ke škodě této společnosti,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr.řádu se D. p. hl.m.P., a.s., P. odkazuje s nárokem na náhradu škody **na řízení ve věcech občanskoprávních.**

O d ů v o d n ě n í:

Po provedeném hlavním líčení učinil soud skutkové závěry, plynoucí z výroku rozsudku, tedy dospěl k závěru, že skutek, specifikovaný podanou obžalobou státní zástupkyně, není trestným činem.

V hlavním líčení soud vyslechl obžalovaného, který rozhodně popřel, že by se žalovaného jednání dopustil. Obžalovaný odmítl, že by jednal v úmyslu zamlčením rozhodných skutečností se na úkor cizího majetku obohatit, jak je mu kladeno obžalobou za vinu. Navíc je i nadále přesvědčen, a to v duchu právního stanoviska k problematice výkladu ustanovení § 38l zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen OBCHZ), že doposud u něj nenastala překážka výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodní společnosti. Tedy je toho názoru, že taková překážka neexistovala ani v případě jeho členství v dozorčí radě D. p. hl. m. P., čehož se týká i podaná obžaloba, na jejímž základě v této věci stojí před soudem.

K předmětnému právnímu stanovisku uvedl, že byl účasten i procesu jeho zadávání, přičemž k tomu došlo na podzim roku 2008. Právní stanovisko bylo zadáno ke zpracování seskupením T., kde byl obžalovaný rovněž účasten, a to v souvislosti se svým tehdejší zaměstnáním, když pracoval v K. a.. Právě jako její zástupce byl vyslán do seskupení T., aby se účastnil jeho činnosti ve vztahu k zastoupení zájmů K. a. při řešení problematiky skupiny „Sklo porcelán“. Právě s ohledem na již tehdy řešenou jeho přítomnost ve statutárních orgánech společnosti, jejichž situace nebyla optimální a mohla nastat i okolnost obecně předjímaná citovaným ustanovením OBCHZ, zadalo seskupení T. uvedený právní rozbor. O stanovisko byla požádána advokátní kancelář Baker & McKenzie, přičemž v uvedeném seskupení nebyl nikdo, kdo by byl kompetentní v této právní otázce zaujmout odborně relevantní stanovisko. Sám obžalovaný nemá právní vzdělání, toliko v rámci svého vysokoškolského studia, ekonomického zaměření absolvoval zkoušku ze základů práva. Žádné další vzdělání v oboru právo nemá. I proto se plně spolehl na vyslovený právní názor ve vypracovaném stanovisku, když jeho zpracovatele pokládal za osobu právně erudovanou a neměl relevantní důvod o takovém stanovisku pochybovat. Obsah stanoviska mu byl znám bezprostředně poté, co bylo zadavateli doručeno. Jednalo se tedy o období podzimu 2008, přičemž samo stanovisko je datováno dnem 10.9.2008. Obžalovaný se vyjádřil i ve vztahu k jednání, pro něž byl trestně stíhán Obvodním soudem pro Prahu 2, když v té věci byl pravomocně zproštěn obžaloby. I ve vztahu k této, již skončené, věci, bylo předmětem posouzení soudem mimo jiné i to, zda v okamžiku jeho znovuzvolení za člena dozorčí rady společnosti Ž. S. D. existovala na jeho straně zákonná překážka pro výkon takové funkce, a to ke dni volby. Obžalovaný se v tomto případě, tedy na sklonku roku 2009, domníval, že nikoli, přičemž před svým zvolením seznámil kompetentní osoby se zněním právního stanoviska, které je již zmiňováno. Ve vztahu k D. p. však byla situace poněkud odlišná, když již z doby předcházející prohlášení konkurzu na společnost P. P. byl členem dozorčí rady a k prohlášení konkurzu došlo až v průběhu funkčního období. Právě to bylo důvodem toho, proč ani neseznámil k tomu příslušný orgán se situací ve vztahu ke společnosti P. P., kde byl rovněž členem dozorčí rady, když jednal pod dojmem vypracovaného právního stanoviska, že překážka ve výkonu funkce u něj nenastala. Protože se aktuálně ani neřešila jakákoli okolnost, spojená se členstvím ve statutárním orgánu společnosti D. p. hl. m. P., když funkční období plynulo, nebylo tedy znovu rozhodováno o takové funkci, tak jako ve druhém případě, pak jej ani nenapadlo danou okolnost sdělovat. Závěrem obžalovaný zdůraznil, že on sám nemá právnické vzdělání, o odbornosti zpracovatele právního stanoviska neměl důvod pochybovat, navíc se necítí být kompetentním k výkladu ustanovení obchodního zákoníku za situace, když i odborná veřejnost výklad předmětného ustanovení OBCHZ nepokládá za jednoznačný.

Soud dále provedl listinné důkazy, které předložil stranám k nahlédnutí. Takto soud měl k dispozici samotné trestní oznámení sdružení O., které směřovalo vůči managementu D. p. hl.m.P., z něhož se podávají oznamované informace, že v důsledku jednání členů statutárního orgánu společnosti došlo k neoprávněným výplatám odměn za výkon funkce v dozorčí radě obžalovanému, když mu ze zákona funkce zanikla ke dni 5.3.2009, a to v důsledku nerozhodnutí valné hromady společnosti ve smyslu § 38l odst. 6 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen OBCHZ) o tom, zda se ve funkci potvrzuje či se z ní odvolává, a to na základě vzniku překážky výkonu funkce ve smyslu ustanovení § 38l OBCHZ. K takovému zániku funkce došlo dle tvrzení trestního oznámení marným uplynutím tříměsíční lhůty ode dne vzniku překážky, v níž mělo být dle citovaného zákonného ustanovení § 38l odst. 6 OBCHZ valnou hromadou společnosti rozhodnuto. Předmětnou překážkou ve výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti u obviněného mělo být prohlášení konkursu Městským soudem v Praze na společnost P. P. a.s. ke dni 5.12.2008, v níž tehdy obviněný zastával rovněž funkci člena dozorčí rady. Soud vyšel i z usnesení

Městského soudu v Praze ze dne 5.12.2008, č.j. MSPH-93 INS 3718/2008–B-44, jímž prohlásil na uvedenou společnost P. P. a.s., IČ: 00000000 konkurs, přičemž účinky rozhodnutí o prohlášení konkursu nastaly tímž dnem. Obžalovaný B. byl členem dozorčí rady této společnosti od 22.6.2005, což soud zjistil z výpisu z obchodního rejstříku. Z výpisu z obchodního rejstříku obchodní firmy D. p. hl. m. P., akciová společnost soud zjistil, že obviněný byl zvolen členem dozorčí rady dne 14.3.2007, což je doloženo i usnesením Rady hl. m. Prahy č. 323 ze dne 13.3.2007, jež pojednává mimo jiné i o zvolení obviněného členem dozorčí rady ke dni 14.3.2007. Rada hl. m. Prahy dne 13.3.2007, v působnosti valné hromady akciové společnosti D. p. hl. m. P., obviněného zvolila všemi svými 11 hlasy členem dozorčí rady společnosti. Následně se stal volbou ode dne 7.4.2010 předsedou dozorčí rady. Dále soud předkládal k nahlédnutí i usnesení téhož orgánu č. 559 ze dne 26.4.2011, jímž bylo vzato na vědomí uplynutí funkčního období obžalovaného jako člena dozorčí rady, a to ke dni 14.3.2011. Soud konstatoval i stanoviny obchodní společnosti D. podnik hl. m. P., akciová společnost. Ze sdělení Ředitele Magistrátu hl. m. Prahy bylo zjištěno, že Magistrát nedisponuje žádným zápisem Rady, z něhož by bylo zjištěno, že obviněný učinil vůči Radě, tedy valné hromadě společnosti D. p. hl. m. P., oznámení o vzniku zákonné překážky výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti, resp. není jejich obsahem, že by obviněný předkládal jakékoli listiny či by byly předmětem projednávání jakékoli listiny nebo informace, týkající se obviněného. Soud předložil k nahlédnutí i právní rozbor problematiky ustanovení § 38l OBCHZ, podaný JUDr. Alexandrem Césarem, Baker&McKenzie v.o.s. pro zadavatele T. D. F., datovaný dnem 10.9.2008, který byl založen do spisu již v přípravném řízení obžalovaným. Dále měl soud k dispozici i materiály, jež se vztahují k působení obviněného v dozorčí radě společnosti Ž. S. D., a.s., přičemž toto bylo předmětem trestního stíhání obviněného, projednávaného Obvodním soudem pro Prahu 2, když stejnopis rozsudku tohoto soudu ve věci vedené pod sp. zn. 8T 276/2011 je rovněž součástí spisu. Soud vyžádal a jako listinný důkaz provedl upřesňující vyčíslení výše odměn, vyplacených D. p. hl. m. P., akciová společnost obžalovanému za činnost provedenou za období od 5.3.2009 do 14.3.2011, když takto bylo obžalovanému vyplaceno 269.042,-Kč. Rovněž soud konstatoval jím vyžádanou zprávu D. p. hl. m. P. ze dne 4.12.2012, že společnost doposud nejednala s obžalovaným ohledně jeho stanoviska k vyplaceným peněžním prostředkům, avšak v nejbližší době hodlá obžalovaného v uvedené záležitosti kontaktovat. Obžalovaný založil do spisu listinný materiál, jímž bylo provedeno dokazování, které postihuje jednání se společností R. P. a.s. o narovnání, když obžalovaný i v této společnosti působil obdobně jako ve společnosti D. p. hl. m. P., když předmětem připravované dohody je vypořádání vzájemných vztahů.

Soud zamítl návrh státní zástupkyně na doplnění dokazování výslechy Ing. D. a JUDr. L., bývalých členů statutárních orgánů společnosti D. p. hl. m. P., o jejichž podaných vysvětleních podle zákona o Policii ČR jsou v trestním spise založeny příslušné úřední záznamy. Z těchto úředních záznamů se nepodávají informace, které by byly relevantními ve vztahu k objasnění předmětu trestního stíhání obžalovaného, přičemž ani státní zástupkyně neuvedla niče, čím by fakticky odůvodnila opodstatněnost svého návrhu. Soud tak uzavřel, že doplnění dokazování o tyto dvě svědecké výpovědi není na místě, návrh shledal nedůvodným a provedení takových důkazů jako jdoucí nad rámec potřeb trestního stíhání obžalovaného, když v kontextu již provedeného dokazování uvedené svědecké výpovědi by ničím nepříspěly k objasnění předmětu trestního stíhání.

Dle § 38l OBCHZ statutárním orgánem, členem statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs. Překážka působí vůči tomu, kdo vykonával funkci statutárního orgánu, člena statutárního nebo jiného

orgánu v právnické osobě alespoň jeden rok před podáním insolvenčního návrhu na její majetek. Překážka trvá po dobu tří let ode dne právní moci usnesení o zrušení konkursu po splnění rozvrhového usnesení nebo proto, že majetek dlužníka je zcela nepostačující, nebo usnesení o zamítnutí insolventního návrhu pro nedostatek majetku. § 38l odst. 6 OBCHZ stanoví, že nastane-li překážka výkonu funkce v době, kdy osoba, jíž se tato skutečnost týká, je statutárním orgánem, členem statutárního orgánu nebo jiného orgánu právnické osoby, příslušný orgán, jakmile se o tom dozví, ji odvolá, anebo potvrdí její volbu či jmenování. Jestliže k potvrzení volby nebo jmenování nedojde do tří měsíců ode dne, kdy nastala překážka výkonu funkce, výkon funkce zaniká posledním dnem této lhůty.

Při své rozhodovací činnosti o vině obžalovaného soud vycházel z výpovědi samotného obžalovaného, jakož i provedených listinných důkazů. Na podkladě provedeného dokazování v rámci hlavního líčení, když soud hodnotil provedené důkazy podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu, má soud za prokázané, že obžalovaný nesdělil Radě hl. m. Prahy, mající působnost valné hromady akciové společnosti D. p. hl. m. P., tedy orgánu, jímž byl zvolen členem dozorčí rady, že u něj dnem 5.12.2008 nastala překážka výkonu funkce člena dozorčí rady společnosti ve smyslu § 38l odst. 1 OBCHZ, když tímto dnem byl prohlášen konkurs na společnost P. P. a.s., jejíž dozorčí rady byl členem. Dále má soud za prokázané, že i v důsledku tohoto neoznámení se příslušný orgán nedozvěděl o existenci překážky výkonu funkce, ze kteréhožto důvodu nebylo ve tří měsíční lhůtě ode dne nastání překážky rozhodnuto o odvolání či potvrzení obžalovaného ve funkci, důsledkem čehož došlo uplynutím této lhůty ke dni 5.3.2009 u obžalovaného k zániku výkonu funkce člena, resp. předsedy dozorčí rady D. p. hl. m. P. a.s.. Na těchto podkladech dospěl soud k závěru o prokázání výplaty odměny za výkon funkce člena dozorčí rady, resp. jejího předsedy obžalovanému, a to za období počínaje 6.3.2009, bez právního titulu. Obžalovanému tak byly vyplaceny odměny v celkové výši 269.042,-Kč, tedy v objemu plateb poukázaných ve prospěch účtu obžalovaného ve výplatních termínech počínaje dubnem 2009, když právě v tomto měsíci byla vyplacena částka za výkon funkce z měsíce března 2009. Uvedené jednání obžalovaného je prokazováno listinami, když ze zprávy Ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 10.12.2012 vyplynulo, že obžalovaný ve vztahu k příslušnému orgánu společnosti, jímž je valná hromada, tedy Rada hl. m. Prahy, nečinil oznámení o vzniku překážky výkonu funkce člena dozorčí rady. Vznik takové překážky je doložen usnesením Městského soudu v Praze, sp. zn. MSPH 93 INS 3718/2008-B-44 ze dne 5.12.2008, jímž byl prohlášen konkurs na společnost P. P. a.s., kde byl obžalovaný členem dozorčí rady již od roku 2005. Povinnost obžalovaného oznámit příslušnému orgánu tento vznik překážky plyne z logického výkladu ustanovení § 38l odst. 6 OBCHZ, který stanoví „...příslušný orgán, jakmile se o tom dozví...“ Aplikací logického způsobu výkladu této pasáže citovaného zákonného ustanovení je na místě uzavřít, že je to právě osoba, které se vzniklá překážka dotýká, kdo má primárně příslušný orgán vyrozumět o jejím vzniku. V tomto případě to byl obžalovaný, komu tato povinnost plynula přímo ze zákona, nicméně ji nesplnil. Soud se dále jako předběžnou otázkou musel zabývat samotným výkladem ustanovení § 38l OBCHZ. Soud tak dospěl k závěru ze samotné dikce ustanovení § 38l OBCHZ, že je prokázán zánik výkonu funkce člena dozorčí rady obžalovaným ke dni 5.3.2009, tedy marným uplynutím lhůty stanovené § 38l odst. 6 OBCHZ. V tomto ohledu nemá soud pochybnosti o datu, k němuž výkon funkce zanikl ze zákona, neboť počátek běhu lhůty, v níž má být volba potvrzena či má být osoba odvolána, je jasně definován v § 38l odst. 6 OBCHZ, a to odkazem na § 38l odst. 1 OBCHZ, tedy na okamžik prohlášení konkursu na jinou společnost, kde osoba zastává stejnou či obdobnou funkci. Ustanovení § 38l odst. 3 OBCHZ upravuje odlišný institut, a to délku trvání doby, po kterou nastalá překážka působí, tedy délku období, po které, nenastane-li jiný

mechanismus, s nímž zákon počítá, nemůže konkrétní osoba takovou funkci i nadále zastávat. Jedná se tak o institut odlišný od institutu okamžiku vzniku předmětné překážky. Takový právní názor byl vysloven i rozhodnutím Nejvyššího soudu České republiky pod sp.zn. 29 Odo 455/2005. Vzhledem k výše uvedenému, zejména v návaznosti na dikci ustanovení § 38l odst. 6 OBCHZ, má soud za prokázané, že vyplácené odměny, které byly akciovou společností D. p. hl. m. P. vyčísleny, byly obviněnému vypláceny nikoli po právu, neboť i kdyby obviněný fakticky činnost v rámci domnělé funkce vykonával, nečinil tak jako oprávněná osoba, když výkon jeho funkce ze zákona zanikl ke dni 5.3.2009.

Potud se soud v zásadě ztotožnil s podanou obžalobou, avšak na rozdíl od ní, po provedeném nalézacím řízení, odlišně posoudil subjektivní stránku jednání obžalovaného ve vztahu k takto prokázanému jednání. Obžalovaný jednoznačně uvedl, přičemž jeho výpověď nebyla v žádném ohledu výsledkem provedení dokazování znevěrohodněna, že uvedeného jednání, tedy nesdělení skutečnosti, že vůči společnosti, ve vztahu k níž byl prohlášen konkurs a jejíhož statutárního orgánu byl členem, se dopustil za obeznámení se se závěry právního rozboru ustanovení § 38l OBCHZ advokátní kanceláří Baker&McKenzie, v.o.s. Obžalovaný uvedl, že neměl důvod pochybovat o relevanci uvedeného právního stanoviska, zpracovatele stanoviska pokládá za odborníka a nemá tak důvod pochybovat o jeho právních závěrech. Pod dojmem takto prezentovaného právního rozboru se domnívá až do dnešní doby, že překážka ve výkonu funkce u něj doposud ani nenastala, když okamžik, kdy tato nastupuje, je podle stanoviska spornou právní otázkou, přičemž stanovisko, a tedy i on, se kloní k názoru, že nastane až okamžikem pravomocného skončení konkursního řízení, resp. rozhodnutí o zrušení konkursu pro jeho vypořádání či nedostatek majetku. Rovněž obžalovaný uvedl, že nemá vyšší právní povědomost než běžný občan, proto se spolehl na správnost názoru odborníka a v jeho duchu i jednal. Právě proto neučinil ani vůči Radě hl. m. Prahy, mající působnost valné hromady společnosti D. p. hl. m. P., žádné oznámení. Obžalovaný vysvětlil, proč ve vztahu k jiné společnosti- Ž. S. D., a.s. nastalou situaci společnosti P. P. a.s. uvedl a doložil jí i výše uvedené právní stanovisko. Učinil tak pro odlišnou situaci, neboť v Ž. S. D., a.s. byl znovu volen za člena statutárního orgánu společnosti, zatímco v případě jeho členství v dozorčí radě D. p. hl. m. P., a.s. mu funkční období stále plynulo. Protože se domníval, a to na základě právního stanoviska, že žádná rozhodná okolnost, která by cokoli ve vztahu k funkci člena dozorčí rady měnila, u něj nenastala, neměl ani důvod, proč by cokoli Radě sděloval. Soud hodnotí výpověď obžalovaného jako věrohodnou, logickou, netrpící žádnými vnitřními rozpory. Jak již výše uvedeno, žádný z provedených důkazů tuto obhajobu nevyvrátil, ani nezpochybnil. Proto soud uzavírá, že nebylo prokázano, že by obžalovaný jednal ve vztahu k jinak prokázanému jednání po subjektivní stránce zaviněně, resp. ve formě úmyslného zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 tr. zákoníku. Takový úmysl by musel směřovat nejen k úmyslnému zamlčení podstatné okolnosti, ale i k samotnému obohacení se na úkor cizího majetku, jak žádá základní skutková podstata přečinu podvodu ve smyslu § 209 odst. 1 tr. zákoníku, popř. ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě podle odst. 3 téhož zákonného ustanovení by se muselo jednat o zaviněné jednání nejméně nedbalostní povahy podle § 16 odst. 1 tr. zákoníku. Jestliže obžalovaný jednal za znalosti právního stanoviska, jehož text sám založil již v přípravném řízení do trestního spisu, když toto znal již od podzimu 2008, pak soud uzavírá, že nebylo lze spravedlivě žádat po obžalovaném, aby projevil vyšší míru právní erudice, než samotný zpracovatel stanoviska, jenž je právníkem-odborníkem, a postupoval nikoli s ním v souladu. Sám obžalovaný nemá právnícké vzdělání a stěží lze po něm žádat, aby toliko na základě faktu, že se po delší období pohybuje v podnikatelském prostředí a zastává funkce ve statutárních orgánech právnických osob, aby měl vyšší právní povědomost než odborníci na oblast práva obchodního. Pokud tedy obžalovaný jednal pod dojmem poskytnutého právního

stanoviska, když soud má tuto okolnost za prokázanou, pak nejednal ve formě úmyslného zavinění ve smyslu § 15 odst. 1 tr. zákoníku, kterážto forma zavinění je vyžadována zákonem pro naplnění subjektivní stránky trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku. Soud tedy takto posoudil otázku nenaplnění subjektivní stránky trestného činu, přičemž uvedený právní názor je v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 5 Tdo 848/2010 ze dne 19.1.2011. Právě s ohledem na tento učiněný závěr soud obžalovaného podle § 226 písm. b) tr. řádu podané obžaloby zprostil, když uzavřel, že žalovaný skutek není trestným činem.

Ačkoli soud své rozhodnutí v otázce viny obžalovaného opírá o neprokázání úmyslné formy zavinění ve vztahu k jeho jednání, pak i nadále trvá na již dříve prezentovaném právním názoru nalézacího soudu ve vztahu k § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Ačkoli jednání obžalovaného by po jeho objektivní stránce bylo na místě hodnotit ve smyslu dikce citovaného zákonného ustanovení jako jednání společensky škodlivé, pokud obžalovaný bez právního titulu pobíral odměny po uvedené období, a to v celkové výši 269.042,- Kč, pak soud ale dospěl k závěru, že byť by i takové jednání bylo jednáním společensky škodlivým, nejednalo by se o jednání trestné, a to s ohledem na trestním zákoníkem zakotvenou povahu trestního práva ve smyslu zásady „ultima ratio“. Ústavní soud ČR ve svých nálezech opakovaně zdůraznil, že trestní právo má z podstaty principu „ultima ratio“ místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou vyčerpány, neúčinné nebo nevhodné. Ochrana právních statků tak má být v prvé řadě uplatňována prostředky práva občanského, obchodního či správního, a teprve tam, kde je taková ochrana neúčinná a kde porušení chráněných vztahů naplňuje znaky konkrétní skutkové podstaty trestného činu, je namísto uplatňovat trestní odpovědnost. V duchu zásady „ultima ratio“ tak postih v rovině trestněprávní pro soud představuje nejzazší způsob možného řešení, a to v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Oba požadavky, zakotvené ustanovením § 12 odst. 2 tr. zákoníku, na trestnost jednání musí být splněny kumulativně. Jednání tak musí být nejen jednáním společensky škodlivým, ale navíc takovým, u něhož nepostačí uplatnění odpovědnosti pachatele jednání podle jiného právního předpisu. Jestliže tedy v duchu této zásady má být trestní postih společensky škodlivého jednání užit jen v těch případech, tedy krajních případech, kde nepostačí odpovědnost pachatele jednání podle jiného právního předpisu, tedy nelze dosáhnout postihu pachatele za takové jednání uplatněním jeho odpovědnosti za jednání prostředky práva jiného, pak soud uzavírá, že právě ve vztahu k tomuto předmětnému jednání by bylo na místě nepohlížet na jednání obžalovaného jako na jednání podléhající režimu práva trestního, ale režimu práva civilního. Soud hodnotí škodlivý následek jednání obžalovaného jako mající povahu bezdůvodného obohacení, a proto by jednoznačně bylo na místě dosáhnout nápravy prostředky práva civilního, nikoli trestní represí v jakékoli podobě uloženého trestu. Proto ani ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku není jednání obžalovaného jednáním trestným.

Soud rozhodl o nároku D. p. hl. m. Prahy, akciová společnost na náhradu škody, když tento subjekt se řádně a včas připojil k trestnímu řízení. S ohledem na povahu rozhodnutí v otázce viny, když obžalovaný byl obžaloby zproštěn, odkázal soud připojenou organizaci s uplatněním nároku na náhradu škody podle § 229 odst. 3 tr. řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat **do 8 /osmi/ dnů** od doručení jeho opisu **odvolání** u zdejšího soudu. Rozsudek může napadnou obžalovaný a v jeho prospěch osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu, a to pro nesprávnost výroku,

který se ho přímo dotýká. Pro nesprávnost kteréhokoli výroku může rozsudek odvolání napadnout státní zástupce. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda odvolání podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícího rozsudku, jestliže tato porušení mohou způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání podané včas a osobou oprávněnou má odkladný účinek. O odvolání proti rozsudku zdejšího soudu rozhoduje Městský soud v Praze. Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy. Práva odvolání se nemůže úspěšně domáhat ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal.

V Praze dne 12. prosince 2012

Mgr. Denisa D u r d í k o v á
samosoudce